

Вирушай у захопливу пригоду разом із хороброю Еммі та її старшим братом Кітом! У дітлахів надзвичайно важлива місія: зробити так, щоб їхня дружна сім'я знову була разом. Для цього треба перехитрити таємничу машину часу та виправити минуле. Але ворог завжди наготові... Чи подолують сміливці усі перешкоди? Дізнайся хутчіш!

**де ми дізнаємося, хто такі
гудіні**

Якщо ви нічого не чули про цю історію, то вже точно ніколи не бували в нашому місті. Бо ж у нас її знають усі. І повсюди із задоволенням переповідають, що сталося в сім'ї Гудіні. Хочете послухати?

Наше місто — одне з найзвичайніших міст у світі. Сім'я Гудіні — теж звичайна: мама, тато, син і дочка. Живуть вони у звичайному будинку зі старими меблями, портретом Ньютона на стіні й маленьким садочком. Утім, Гудіні здаються звичайними тільки на перший погляд.

Знайомтеся — це тато Олександр. Він неймовірна людина — уміє дивувати винаходами. Ось і зараз він сидить під старою яблунею, щось невиразно бурмоче й зітхає, перекладає з місця на місце папірці, ламає олівці й чухає розпатлану голову — щось вигадує! Якщо по правді, його винаходи не завжди бувають вдалимими, та хто знає, може, саме зараз народжується велике відкриття?

А мама Мері — просто рекордсмен: навряд чи хтось здатен позмагатися з нею у вмінні розбивати, ламати, випускати з рук або псувати. Це не людина, а стихійне лихо! Ось зараз вона готує сніданок. Посуд розставлений, апетитно парує омлет у великій пательні. Але що це? Один невдалий рух — і мама, перечепившись, падає на підлогу. Омлет розлітається по всій кухні, посуд

розбивається на дрібні скалки... Ну що ж, сніданок, напевне, доведеться відкласти.

Робити нічого! Зараз найкращий вихід — одягнути ролики й податись кататися разом із Еммі. Ролики дівчинка любить більш за все на світі. Проте обережно, бо ж катається вона по кімнатах! Еммі збирається привітатися з усіма предметами у будинку. Не вірите? А дарма. Послухайте самі.

— Добрий день, шановна пані Шафо! Як ваш ревматизм? Досі скрипите? От лишенько! Певно, це у вас подагра... Погода не дуже, ось у вас кістки й ломить... Так-так, звісно, я буду обережненько!

Не знаю, помітили ви чи ні, але розповніла від старості Шафа ледь помітно усміхнулась.

— Мої вітаннячка, пане Ньютоне! Так і висите без діла? Краще допомогли би нашому таткові, бо він уже зовсім замучився, нічого не може вигадати. Допоможете? Щиро вдячна вам!

Ньютон на портреті змовницьки підморгнув.

Еммі помчала далі. Ось іще один співрозмовник — стіл.

— О, яка зустріч! Мій вельмишановний друже! Невже ви дочекали на мене аж до півночі? Ох, яка ж я легковажна... Утім, моє серце навіки віддане іншому. Кому? Це таємниця.

Бідолаха стіл переминається з ноги на ногу, а дівчинка вже схопила один зі стільців:

— О, і ви тут, мій дороженький!

Еммі починає кружляти разом зі стільцем, наче в танці: раз-два-три, раз-два-три...

— Ви ж не заперечуєте? Пане, ви сьогодні такий галантний, такий ввічливий... Ні, пробачте, увечері я зайнята. Мене запросили на святковий... святковий... е-е-е... омлет!

Еммі ставить стілець, і той робить кілька кроків слідом за дівчинкою, яка вже помчала далі.

— А вам, панночко, не завадить трошки схуднути, — цокає язиком Еммі, звертаючись до тумбочки. — Бо маєте вигляд тумби.

Ось уже і двері. Пустунка із хихотінням іде на кухню.

Тумбочка ледь помітно пхекає й відвертається.

Так, весела сімейка!

Але ви ще не знайомі з хлопчиком, Кітом. Він, на відміну від решти, розсудливий, діловитий. Теж може щось вигадати, проте виключно корисні речі. Зазирнімо до Кіта в кімнату, де він займається своєю улюбленою справою — думає.

— Кажуть, ідеї витають у повітрі. Може, й так. Проте це було б надто просто. Ловиш ідею — і стаєш розумнішим. До школи ходити не треба. Гуляй собі по вулиці, лови ідеї, розумнішай і вигадуй щось корисне. Але навряд чи це так.

Ось, наприклад, мій батько. Він інженер, учений. І на свіжому повітрі чимало часу проводить. Але так

за цілісіньке життя нічого й не відкрив і не винайшов. Хоча старається з усіх сил. Тож навіть якщо ідеї і витають у повітрі, то хіба дуже високо. А може, вони трапляються лише тим, хто дуже чекає? Чи навпаки — приходять несподівано?..

Ох, як впоратися з цими уроками?! Теорема синусів, Пелопоннеська війна, число Пі... Невже все це мені колись знадобиться?

Крізь відчинене вікно Кіт визирнув на вулицю. На розі виднілась маленька крамничка, де продавали різний дріб'язок, що може знадобитись у господарстві. У крамниці працювала його таємниця — дуже вродлива продавчиня. Кіт любив спостерігати, як вона вносить на ганок вазонки з квітами, як турботливо поливає їх, нахиляючись до кожної рослинки, як поштиво розмовляє з покупцями. Та чомусь господиня крамниці ставиться до неї не дуже добре. Часто сердиться, вичитує. Ось і зараз лає дівчину.

Кіт важко зітхнув і глянув на розгорнуту книгу. Настрою займатися не було взагалі. Та ось із кухні почувся гуркіт — це впала пательня. Кіт зрозумів, що час допомагати мамі. Він прихопив із собою інструмент,

який вигадав сам, — щось на кшталт розкладного віника із совком, молотком, плоскогубцями, міні-шваброю і граблями, — й поспішив на допомогу, насвистуючи пісеньку.

А в цей час на вулиці розгулявся вітер. Він почав бавитися флюгером, де саме примостився й задрімав птах. Від несподіванки той змахнув крилами, щоб не впасти, і втримався, а флюгер заходився катати його, як на каруселі. Вітер шелестів гіллям старої яблуні, глухо гепались об землю яблука.

За птахом на флюгері ласо стежив обірваний вуличний котяра. Він був злий і голодний. Оце б перекусити свіженьким м'ясцем, — думалося котові. Він витягнувся струною, напружився, готуючись до стрибка... Мить — і кіт заскочив на флюгер. Проте не втримався на каруселі й катапультивався прямо в поштову скриньку. А що ж птах? Злетів собі, залопотів крильми. Котяра тим часом вибрався із поштової скриньки й повільним поглядом провів

свою невдачу здобич. Що ж, не побігаєш — не пообідаєш.

Схоже, у тата теж справи не ладяться. Він бубонить під носа: — Це ж треба!.. Не виходить...

У відчаї він відкинувся на спинку крісла. Саме над цим кріслом висів портрет Ньютона. І, певно, йому набридло висіти — бо він миттю зірвався із цвяшка й сильно гепнув тата по голові.

— ПРИДУМАВ!!!

Тато зірвався на ноги й закричав так, що аж шибки затремтіли.

Не дивно, що в мами з рук випала тарілка, доповнивши безлад на кухні, Кіт завмер на півшляху до кухні, а Еммі наїхала прямо на братика.

Але тато думками був далеко. Він, мовби вихор, пронісся повз дітей — мерщій до кабінету. Двері урочисто хряснули. Тепер настав час для творчості. Із-за дверей лунало шурхотіння креслень, ляскання металевих деталей, віднілось блакитне відсвічування від зварювання, зблиски іскор, що летіли зусібіч.

Мама й діти скупчилися біля дверей.

— Як ви думаєте, що він вигадав? — пошепки запитав Кіт.

— Сподіваюся, моторчик до моїх роликів, — пискнула Еммі.

— Ну, це не дивина... — буркнув хлопчисько. — Такий моторчик уже давно існує. Штурханом зветься!

